

At det gav Anledning til megen Misforståelse, ogsaa mod den Paagjældende, maatte med Urette, thi lovmæssigt var det jo efter Høiesterets Fortolkning af Loven, kan man vel indse, og at det ikke har været den oprindelige Mening af Loven, maa alle være enige om, naar man gennemlæser § 25 deri. Jeg sætter megen Pris paa at faae selv denne lille Stump Lov igjennem. Kan den imidlertid bære de andre to King, baade det, at selv et nok saa kort Ophold i en Kommune bliver skattepligtigt, og tillige det, at store Handlende, der anlægge Villager i en By, kunne befattes, kan man vinde disse to Dele ved en Udvidelse og dog faae Sagen gennemført, vil det unegtelig være et stort Fremskridt. — Det er sikkert nok nødvendigt, at den sidste Linie ændres; thi — ja jeg maa tilstaa, at jeg har en modsat Opfattelse af den ærede sidste Læser — jeg har forstaaet den saaledes, at Meningen ikke er den, at, naar Opholdet før og efter Nytaar var 4 Maanedes, skulde der befattes, men saaledes, at der kun skulde befattes, naar det var en Fortsættelse af et virkelig tidligere skattepligtigt Ophold, det vil sige, at Opholdet har været over 4 Maanedes. Jeg synes, at selve Ordene ikke kunne forstås anderledes, eller i alt Fald nærmest maa forstås saaledes; kan imidlertid en anden Opfattelse lægges deri, er det jo rimeligt, at man søger at forklare, hvad man vil. Jeg slutter med at sige, at jeg dog ønsker, at Sagen maa blive ført igjennem, selv i den nærværende tarvelige Skikkelse, dersom der ikke kan naaes mere, og at det iøvrigt er ønskeligt og meget formaalstjenligt for smaa Byer, som klage over, at de ere haardt bebyrdede, hvad vi maaste ville faae at høre ved den næste Sag, at man, uden at man foruretter Noget, kommer dem til Hjælp ved de Midler, der ere antydede, er upaatvivleligt.

Mosen: Da man er kommen ind paa den interkommunale Bestatning, maa jeg tillade mig at slutte mig til den ærede første Læser i det Ønske, at denne Sag tages under alvorlig Overveielse; thi en Mængde Kommuner ere ikke alene stærkt interesserede i, at dette 4 Maaneders Ophold ophører, men jeg veed meget godt, at, medens man ved at gjøre dette Ophold kortere, tillægger den ene Kommune en forøget Skatteindtægt, tager man den fra den anden. Det har altsaa sine store Banskkeligheder. Hvad jeg imidlertid altid har fundet at være det Værste ved denne Bestemmelse om de 4 Maaneders Ophold, er, at der tilbids kan gives enkelte Mænd — jeg siger ikke Skatteydere, men Mænd — som blive aldeles fri for Skat. Naar en Mand har fire Opholdssteder, og det kan en Mand godt have — jeg tror endogjaa, at det er faktisk, at der eksisterer saadanne, bliver han slet ikke skattepligtig til nogen Kommune. — En anden Banskkelighed er den, at, som Forholdene stille sig omkring Kjøbenhavn, bliver det, om

jeg tør bruge det Ord, meget ofte en Slags Handel med Skatteyder. En Skatteyder siger til den vedkommende Landkommune: Vilde I ned sætte mig i Skat, bliver jeg i 4 Maanedes; men vilde I tage saa høi Skat, som I maatte kunne tage efter min Formue og Leilighed, flytter jeg en Dag før de 4 Maaneders Udløb, og mange Kommuner lade sig virkelig bevæge til at ned sætte Skatten for dog at beholde en Indtægt, og hvem vinder derved? Det gjør Skatteyderen. Kjøbenhavns Kommune taber sin Skat for 4 Maanedes, og den anden Kommune faar mindre Skat for de 4 Maanedes, men Skatteyderen tjener Forskjellen. Det synes jeg ikke kan være Meningen med en saadan Lov. Jeg synes, at det er et Forhold, som Loven maa forebygge. — Jeg vil ikke komme videre ind paa denne meget drøftede Sag, thi jeg tror heller ikke, at den højer herhen; men jeg vil som sagt anbefale, at Sagen tages under fornyet Overveielse. — Hvad selv det foreliggende Lovforslag angaar, som jeg særdeles meget ønsker at faae opgjort til Lov, maa jeg tillade mig en anden Bemærkning end den, den foregaaende ærede Læser har gjort om en Utydelighed. Der er efter min Overbevisning endnu en Utydelighed tilføjet, og den ligger i Ordene: „hvur saabant Ophold er en Fortsættelse af et tidligere skattepligtigt Ophold.“ Man kunde ved de Ord komme til at slutte, at de saakaldte Landliggerne, som vi oftere have omtalt, naar de i det foregaaende Aar have boet ude i en Landkommune og flytte ind, men til Foraaret komme ud igjen, falde ind under Bestemmelsen om ved Fortsættelse af et tidligere Ophold. Det er utydeligt, om dette skal forstås som en saadan Fortsættelse, eller om det er nødvendigt, at det skal være en Fortsættelse, et uafbrudt Ophold. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa dette og skal ikke opholde Thinget videre.

G. Koch: Det ærede Medlem for Rolding (Berg), som aabnede Debatten idag, forekom mig at have taget sig det temmelig nær, at man i det andet Thing har sysselsat sig med en Kritik af den Betænkning, der ifjor blev afgiven til dette Thing over dette lille Lovforslag. Jeg, som interesserer mig for at faae dette lille Lovforslag fremmet og som Følge deraf meget gjerne vil staa paa en venstabelig Fod med det ærede Medlem, vil derfor ikke gjøre mig skyldig i at støde ham bort ved en Kritik over den Betænkning, han som Ordfører for Udvalget ifjor har afgivet til Thinget angaaende denne Sag. Men det være mig dog tilladt at spørge den ærede Ordfører for det tidligere Udvalg om, hvorpaa han egentlig støtter den Antagelse, „at Rigsdagen i den nærmeste Fremtid vil komme til at forhandle om en Reform af Reglerne for den mellemkommunale Bestatning overhovedet.“ Efter det Standpunkt, det ærede Medlem indtog ifjor, troede jeg overhovedet ikke, at han var tilbøjelig til at for-